

UNDER DANNEBROG

MARINEFORENINGENS MEDLEMSBLAD

ORGAN FOR SØVÆRN OG SØFART

UDGIVET AF MARINEFORENINGEN.

REDAKTØR: AXEL JUEL

12. AARGANG 1925.	BLADETS OG HOVEDFORENINGENS KONTOR Bredgade 25 C., København K. Telefon Palæ 2886.	BLADETS ANNONCEEXPEDITION: E. von Rosen Holbergsgade 10. Tlf. 8907.	HÆFTE VIII. August
----------------------	--	---	-----------------------

GRØNLAND

Af Richard Jensen.

Da jeg første Gang saa Grønlands Kyst, var det fra »Ingolf«s Bramraa, hvor jeg undertiden tilbragte min Middagsstund, naar jeg, som Ordonnans havde glemt at slaa Glas, spyttet til Luvart, mødt til Baks eftersyn med ubørstede Sko e. l., kort sagt, var tørnet paa et af de mange Skær, der er fuldt af paa en ung Sømands Vej, naar han begynder sin Løbebane.

Nu kunde man blive straffet med det, der var værre end at sidde paa Bramraaen, vi var nemlig paa Opmaaling i Danmarksstrædet paa det Tidspunkt og foretog Dybdehavsundersøgelser langs Isranden.

Fra Bramraaen tog Omgivelserne sig storslaaet ud. Vejret var dejligt med glitrende Sol. De uendelige Ismarker til den ene Side, og det blaa Hav til den modsatte, dannede et Panorama, som det nok var værd at at ofre en Middagsstund paa; og naar man samtidig afsonede sin svære Skyld, slog man jo ligesom to Fluer med eet Smæk.

Jeg havde netop gjort mig det bekvemt, surret mig fast til Bramstangen, og belavede mig paa at forkorte Tiden med en Skraber, da jeg langt ude i Horisonten fik Øje paa noget, som kunde ligne Land.

I samme Nu var jeg lysvaagen.

Jo, der var ingen Fejltagelse mulig, det var Land. Jeg prajede af mine Lungers fulde Kraft:

»Land to Streger om Styrbord!«

Det gav et Sæt i den vagthavende Officer.

»Er du gal Dreng, eller ser du Syner?«

Men jeg var altfor sikker i min Sag.

»Jo, det er rigtignok, der er Land to Streger om Styrbord.«

Et Minut efter var Løjtnanten ved min Side paa Bramraaen.

»Du har Ret, Dreng, skynd dig ned og varsko Chefen.«

I Løbet af ti Minutter var alle Officererne travlt beskæftiget med at tage Observationer, og jeg med at fortære den Haandfuld Makroner, Chefen gav mig som Belønning.

Men Synet af de vidunderlig forrevne, vilde, sne-dækte Klippetinder forfulgte mig stadig, og da jeg fem Aar efter fik Udkommando til Grønland, modtog jeg

den med samme Glæde, som jeg tænker, jeg vilde have Modtaget Budskabet om en stor Lotterigevinst.

Det var ganske vist Vestkysten af Grønland det gjaldt, men det var dog Grønland, som i fem og tyve Aar ikke var besøgt af noget Orlogsskib.

En Dag i Slutningen af Maj rundede »Fylla« Kap Farvel. Vi stod netop og eksercerede, da alle Sejlene slog bak. I en Fart fik vi dem givet op og gik til Vejrs for at beslaa. Det hele gik saa hurtigt, at ingen fik Hueremmen om Hagen, og da vi var kommet ud paa Ræerne, røg toogtyve Huer ad Læ til.

Det blev en ærbødig, om ikke helt frivillig, Hilsen til Grønland.

Højere oppe i Davisstrædet mødte vi Isen, undertiden i Form af Isbjærge, undertiden som Drivis. Det var de mærkeligste Formationer, Isen kunde antage, naar man saa den langt borte: Et Isbjerg kunde tage sig ud som en mægtig Elefant, et andet som en Svane med halvt udspilede Vinger og krummet Hals; paa nært Hold blev det til ganske ordinære Isklumper, ganske vist af kolossale Dimensioner.

Drivisen kunde paa Afstand ligne Byer med Hus-tage, Skorstene, Kirkespir o. s. v., eller Skove. Isen var glat og blank som Porcellæn, og til en Grønlandsfarers Udrustning hører da ogsaa Brillen med farvede Glas, dersom han, uden at skade Øjnene, vil nyde Skuet af Isen.

Da vi var kommet paa Højde med Kolonien Godthaab, satte vi Kursen mod Land, som vi fik i Sigte paa en Afstand af ca. 25 Mil. En halv Snes Mil af Land fik vi Øje paa nogle smaa, mørke Prikker, som bevægede sig. Ved nærmere Eftersyn viste det sig at være Kajakker, og snart efter havde vi den første Kajakmand paa Siden. Der gælder en uskrevet Lov i Grønland, som tilkender den Kajakmand, der først border et ankommende Skib, ti Kroner; og ti Kroner var dengang mange Penge for en Grønlænder; om det samme er Tilfældet nu, ved jeg ikke.

Vi fik altsaa vor Kajakmand paa Siden, og højste baade ham og hans Fartøj indenbords. Det gik til paa den Maade, at vi lagde Bugten af en Line om hver Kajakende, gav ham en Line at holde sig i, og løftede saa Mand og Baad af Vandet.

Grønlænderen, der drev af Væde, krøb ud af Kajakken, afførte sig Vanter og Kaperdæk og stod for os i al sin eskimoiske Pragt, lille og skulderbred, brun som en Tørv, Haar som en Hestemanke, glinsende af Fedt og Saltvand, med et Smil saa bredt og stort, at der blev nok til os allesammen.

Stolt spadserede han op paa Kommandobroen for at lodse os ind.

En Snaps og en Cigar stemte ham — om muligt — endnu gladere.

Ham var vi alle indtaget i.

Saa blev Musikken beordret paa Dækket. Det var Chefen, der, som gammel Grønlandsfarer, vilde se, hvad Abraham, som næppe tidligere havde hørt Hornmusik, vilde synes om den.

I to Spring var han nede af Broen, kiggede forbau-set ind i Hornene og lo, saa Taarerne randt ham ned ad de fede Kinder.

Hver Gang et Nummer var tilende, hylede han:
»Synge mer, synge mer!«

Imidlertid nærmede vi os Land, eskorteret af et halvt Hundrede Kajakker. Klippekylen, hvor skøn den end var, tog sig angevel mere tam ud, end den jeg mindedes fra Østkysten.

Alt hvad Godthaab ejede af Flag var hejst, og fra et lille Batteri paa tre Kanoner dundrede Salutten mangedoblet af Ekkoet fra Fjeldsiderne os i Møde.

Hele Koloniens Befolkning var paa Benene, vit-tende og raabende. I Almindelighed er jo Ankomsten af et Skib en Begivenhed i Grønland; men et Orlogsskib med Kanoner, der knaldede betydelig højere end Landets egne, med Hornmusik og mange danseglade Matroser, der spaaede adskillige »Ariinikpingasut«, det var ikke alene en Begivenhed, det var Fest.

Vor Chef havde den udmærkede Opfattelse, at Besætningen skulde have udstrakt Frihed, naar vi laa ved Land, men til Gengæld skulde der arbejdes, saa det havde Skik, naar vi var i Søen.

Laa vi ved Land, stod den paa Bal, enten ombord eller paa Koloniens Tranloft, og Grønlænderne er tidenskabelige Dansere; deres nationale Danse »Ariinikpingasut« lærte vi hurtigt, og Damerne, som ikke generedes af Skørter eller Kjoler, fik rørt sig saa det kunde forslaa, selv de gamle, snavsede Kællinger fik deres Omgang til stor Jubel for Ungdommen.

Var vi til Sø, stod den paa Arbejde baade Nat og Dag. Øvelser og Dybdelodninger, Havundersøgelser og Bundskrabning gik om hverandre ustandseligt.

Med Skibet fulgte en Ekspedition bestaaende af Videnskabsmænd og en Kunstmaler, den hjembragte — efter Sigende — et righoldigt Materiale af stort videnskabeligt Værd. Naar dertil føjes, at Besætningen fik en forsvarlig militær og sømandsmæssig Uddannelse, vil enhver kunne forstaa, at vi ikke blev sparet. Det er da ogsaa den eneste Gang, jeg har oplevet, at en Besætning i et Orlogsskib ikke tog til i Vægt. Man det blev raske Gutter, som imponerede selve Flaadeinspektøren, da han inspicerede Skibet ved Hjemkomsten, og han var meget karrig med Ros.

En Søndag var vi i Kirke. Kirken var selvfølgelig

baade lille og tarveligt udstyret, sammenlignet med Kirker herhjemme, og saa duftede den af Grønlænder. Da Gudstjenesten blev holdt paa Dansk, deltog kun faa Indfødte, men de, der var tilstede, sang af karsken Bælg; det er det eneste jeg mindes af Gudstjenesten; derimod erindrer jeg et Billede, som hang over Døren, og som forestillede Hans Egede, da han betræder Grønland for første Gang og knælende takker Gud.

Jeg er ikke Kunstkender, og kan ikke afgøre, om Billedet var daarligt eller godt; men Virkningen var gribende, og den Dag i Dag staar dette Billede for mig med fotografisk Tydelighed, skønt det er 35 Aar siden, jeg saa det sidst.

Var Naturen og Landet storslaet, saa var til Gengæld alt, hvad der var Menneskeværk smaatskaaret og ligetil. Danskernes Boliger var tarvelige efter danske Forhold, men der var dog en kolossal Forskel paa dem og de Mellemting af Huler og Hytter, som Grønlænderne beboede.

Grønlænderne er ikke propre, og deres Opholdsrum bærer i høj Grad Præget af Mangel paa Renlighedssans. Til deres Undskyldning skal dog siges, at de ofte maa lange Strækninger efter Vand, og jeg har i Danmark sét adskillige Hjem, som ikke var renere, skønt der fandtes Vand i Overflødighed i selve Huset.

Første Gang jeg aflagde Besøg i en Grønlænder-nytte, maatte jeg efter fem Minutters Forløb ud og kaste op. Luften i Hytten var i den Grad fed, mættet, som den var, af menneskelige Dunster, at den næsten var til at føle paa. Under en lav Briks, som indtog den ene Længdevæg, og som samtidig var Seng, Bord, Stole og Værksted, fandtes et Kar, hvori Sælskind laa til Udblødning i raadden Urin. En ældre Dame rørte jævnlig rundt i Indholdet, hvilket ikke gjorde Luften bedre.

Naturligvis var der Forskel; saaledes var jeg indbudt til Kaffe hos en Matros paa Jagten, som gik mellem Kolonierne; han havde været i Danmark og hjembragt en Kommode, som prangede med Lysedug, Blomsterglas og to Par Kopper med Inskription »Til Fader« og »Til Moder«, og saa var Væggene tapetserede med en Aargang af det gamle Vittighedsblad »Punch«. Her var Luften forholdsvis ren, ligesom den famose Ballie var henvist til et lille Udhus. Kaffen, som vistnok var rigtig god, smagte mig dog ikke, efter at jeg havde sét Fruen slikke Kopperne og derefter tørre dem med et Viskestykke, der mindede stærkt om en Kulsæk.

Blandt Ægyptens syv Plager var, som bekendt, ogsaa Myg. Det skulde ikke forbause mig, om de, efter endt Mission i Ægypten, var forvist til Grønland; thi mere blodtørstige og paagaende Uhyrer end de grønlandske Myg, har jeg aldrig mødt paa min Vej gennem Livet. De optraadte i Sværme, som lignede Taageban-ker og saa tæt, at de næsten fordunklede Solen. Navnlig i lukkede Fjorde gjorde de os Helvede hedt, og ødelagde os ganske Glæden over Solen og Varmen. Saa snart det blev koldt, var de som blæst bort, men blev det varmt, var de straks paa Pletten. Gik vi til Vejrs, fulgte de efter, og Moskitoslørerne var, naar vi arbejdede i Rigningen, til mere Gene end Gavn. Jeg har let ved

at tilgive, men spørger man mig paa mit Dødsleje, om jeg tilgiver alle, vil jeg tage Forbehold over for de grønlandske Myg.

Efter at have maalt Havnen op, gik vi til Sukkertoppen, hvor vi fyldte Kul. Formanden for Kulfolkene var en Dansker, en gammel Læsøbo ved Navn Klaus Skifte, der som Nittenaarig var forlist paa Kysten. Nu var han over halvfjers, og havde i de mellemliggende Aar ikke været udenfor Grønland. Paa mit Spørgsmaal, om han aldrig havde længtes hjem, svarede han, at det første Aar kneb det, men da der kom Skib, og han kunde vende tilbage, havde han ikke alene faaet Landet, men ogsaa en lille buttet Grønlænderinde kær, og siden aldrig mærket til Hjemvæ.

Fra Sukkertoppen foretog Videnskaben en Ekspedition langs Elven for at undersøge Floraen. Turen skulde vare en Uge, og den Morgen de drog afsted med Telte, Soveposer, Kogegrej og alt til Ekspeditionsfaget henhørende, fik de alle gode Ønsker om et godt Resultat ledsaget af tre rungende Hurraer med paa Vejen. Klokkeren fire om Eftermiddagen stillede de, til vor store Forbauselse, atter ombord, fordi det var blevet Regnvej. Nu kom Chefen imidlertid paa Dækket, og det var Synd at sige, at han lyse Velsignelse over dem; de blev øjeblikkelig kostet i Land, denne Gang uden Hurraraab.

Efter en Uges Forløb vendte de tilbage, solbrændte og forbadte af Myg, men med vældige Bunker af Planter, Dyr, Sten og andre interessante Ting, fulde af Begejstring over al den Naturskønhed de havde fundet bag den yderste Række barske Klipper: Stille Søer, lodrette Fjeldvægge, blomstrende Enge, Vandfald og brusende Elve. Ingen tænkte mere paa deres uheldige Start; alle lyttede begærligt til det vidunderlige, de fortalte om.

Atter gik Rejsen nordpaa til Kolonierne Egedesminde, Christianshaab og Holstensborg. I Holstensborg havde vi Station en tre Ugers Tid. Ca. syv Mil fra Holstensborg fandtes en Vig, som kunde egne sig til Havn for de amerikanske Fiskere, hvem det var forbudt at anløbe Havne, og en Ekspedition til Opmaaling og Kortlægning af denne Vig blev udrustet og suppleret med Grønlændere og Grønlænderinder fra Kolonien. I Løbet af en Uge var Arbejdet endt, og en Lørdag Aften kom en Kajakmand med Brev fra Løjtnanten, som ledede Opmaalingen, at Ekspeditionen vilde vende tilbage næste Dag. Der var vistnok stillet Kajakmanden en Snaps i Udsigt; thi han blev roligt staaende, efter at Chefen havde affærdiget ham. Da det stadig ikke trak op til Snaps, gik han langsomt ned i Kajakken, bakkede sig et halvt Hundrede Alen ud fra Skibet og raabte med Graad i Stemmen:

»Stort Skib, ingen Drikkesnaps, Ajurpok!«

Saa blev han kaldt ombord, fik sig en mægtig Dram og roede de syv Mil tilbage i Bevidstheden om at have gjort en udmærket Forretning.

Den bedste Koloni var Holstensborg; thi paa Holstensborg var Marenmik.

Marenmik var »tve Oer« og Koloniens bedste Parti, hun ejede 75 Kroner i den grønlandske Handels Spare-

kasse. Marenmik var, af en Grønlænderinde at være, høj, med bredt Bryst og brede Hafter, med smaa Hænder og Fødder og Fodspidserne koket indad. Marenmik var proper og dansede »Arfenikpingasut« som en Engel, hendes Kamikker var smukkere broderet end nogen af de andre unge Pigers, hendes Haar sværere og Haarbaandet rødere. Naar hun lo, og Marenmik lo ofte, blev Øjnene borte i to Streger, til Gengæld fik hun et Par Smilehuller saa dybe og smittende, at alle maatte le med.

Er det saa underligt, at hele Besætningen elskede Marenmik og gjorde Stormkur til hende? Jeg var slev »tve Oer« og maaske den, der elskede Marenmik højest, saameget mere, som hun ganske øjensynlig foretrak mig, næppe paa Grund af mine ydre Fortrin, mere paa Grund af to Aktiver, der i Marenmiks Øjne overstraaledede alt: jeg blæste Basun i Skibssorkestret, og jeg styrede Dampbarkassen.

Naar jeg kom ind til Kolonien med »then lelle Thamper«, var Marenmik altid paa Pletten; hun lo, som en desperat, af mit Ansigt, som Soden fra Skorstenen havde sminket; men naar jeg havde faaet hende til Sæde paa Agtertoften, og det stod ud af Havnen for »full spead«, med Dampfløjten hylende som en gal Hund, saa gyste det i Marenmik, og hun saa op paa mig med Øjne saa fulde af Beundring og Kærlighed, at jeg maatte gøre Vold paa mig selv for ikke at slippe Rorpinden, tage hende Favn og kysse hende fra Vid og Sans.

Paa Græsplænen foran Kolonibestyrerens Hus gik Dansen hver Aften, og naar Marenmik fløj forbi i en susende Reel, sendte hun mig et Blik, som tydelig sagde:

— Jeg danser nok med de andre, men det er til dine Toner, og jeg tænker kun paa dig.

Men allerlykkeligst var vi begge, naar Ballet var forbi, og vi var undervejs til Baaden, saa hang hun ved min Arm og forsøgte paa den mest komiske Maade at holde Fodslag. Fik hun Basunen at bære og navnlig Lov til at trutte paa den, var hun i den syvende Himmel, og jeg med.

Saa oprandt Afskedsstunden. Det er fyrretyve Aar siden, men endnu ser jeg for mig Marenmiks taarvædede Ansigt, føler hendes Arme om min Hals og hører hende hviske:

— Oh, thu tilbage gomme om ikke so lange.

Husker, hvor min Hjerne arbejdede med Planer om at forlade Marinen, søge Ansættelse i Grønland og hjemføre Marenmik som min Brud.

Skæbnen førte mig imidlertid til andre Breddegrader, men paa de lange Nattevagter gik mine Tanker ofte nordpaa til min lille Eskimopige. — Oh, thu tilbage gomme om ikke so lange.

Først fem Aar efter kom jeg atter til Grønland; jeg var meget spændt paa, hvad Marenmik vilde sige ved Gensynet.

Ak, i Mellemtiden var Marenmik blevet lykkelig Moder til tre, dejlige, brune Unger, og havde glemmt baade mig, Basunen og »then lelle Thamper«.

Det trøstede mig dog noget, at den, der saaledes

havde formaaet at trænge os tilbage i Marenmiks Bevidsthed, var en høj, køn ung Mand og en dygtig Fanger.

Den Dag vi forlod Holstensborg, blev vi fulgt et godt Stykke til Søs af Konebaade med grædende Piger og Kajakker med grinende Ungersvende.

Ombord var der for Resten adskillige, der fik travlt med at pudse Næsen.

Den næste Koloni, vi gæstede, var Godhavn paa Øen Disko.

For en overfladisk Betragtning gjorde den Indtryk af at være den mest velstaaende, baade Indbyggerne, og Husene var pynteligere, end dem, jeg hidtil havde set.

Det var et festligt Skue at se Menigheden gaa til Kirke om Søndagen, Kvinderne i deres spraglede Dragter, hvor Farverne dog var afstemt ud fra den ejendommelige Evne, Naturfolk besidder, naar det gælder Farvesammenstilling, med Salmebogen og Lommetørklædet — hvidt og sirligt i Haanden. Derefter Mændene i hvide Anorakker, pyntelige Kamikker og Hænderne i Lommen. Hvis jeg ikke vidste, at Grønlanderne, ligesom andre dødelige, fødes nøgne, skulde jeg tro, at de blev født med Hænderne i Lommen.

Paa den Aarstid vi besøgte Grønland, var Solen paa Himlen Døgnnet rundt, men det var dog, naar Natten faldt paa, som der sænkede sig en Fred over den ganske Natur. En Hundevagt kunde være saa vidunderlig, at man, skønt dødtræt af at traske Dækket op og ned i fire Timer, daarlig kunde løsrive sig for at gaa til Køjs. Hertil bidrog sikkert de storslaaede Omgivelser, som jo var af en ganske anden Art, end dem vi kender fra vore egne, dejlige Skærsommernætter. Disse Omgivelser fyldte de mest poesiforladte blandt os med en hellig Glæde, som dog undertiden fik et Skaar takket være Hundene. Paa de sydligere Kolonier var der ganske vist ogsaa Hunde, men færre i Antal. Paa Godhavn var det en hel Hær, og naar denne Hær stak i at hyle, og det gjorde den paa den mindste Foranledning, saa opførte den en Koncert, som bragte En til at glemme baade Poesi og Midnat-sol for at ønske Hundene og deres Hylen, der godt kunde være et Par Timer, Fanden i Vold. De grønlandske Hunde kan ikke gø, men kommer de blandt civiliserede Racefæller, lærer de det snart, for atter at glemme det, naar de vender tilbage til Grønland.

Blandt de Grønlandere, som aflagde Besøg ombord, var der en, som vakte kolossal Opsigt ved at optræde i et Diplomatsæt, som øjensynlig var syet til en Mand, der mindst maatte være en halv Alen højere end Ejermanen. Skøderne naaede omtrent Hælene, Benklæderne traadte han i, og den høje Hat, som fuldendte Paaklædningen, blev kun af Ørerne forhindret i at hvile paa Mandens Skuldre. Paa Brystet — eller rettere paa Maven — hang en Sølvmedaille i et alenlangt Baand. Han mindede nærmest om en Cirkusklovn, og vi hylede af Grin ved Synet af ham; men Grinet afløstes af Agtelse, da vi erfarede, at han havde erhvervet baade Dragt og Medaille ved at bringe Hjælp til Besætningen i et engelsk Ekspeditionsskib, som sad

fast i Isen, og hvis Besætning var meget medtaget af Skørbug. For denne Daad havde Dronning Viktoria dekoreret ham, og ovenikøbet sendt ham Diplomatsættet som Ordensdragt, men alle Forsøg paa at faa ham til at lade Tøjet sy om, saa det passede bedre, strandede paa hans Opfattelse af, at Dronningen maatte have ment, at som Dragten var, skulde den bæres, og naar der med Medaillen fulgte en Alen Baand, saa skulde den hænge i en Alen Baand.

Den samme Mand ledsagedes af sin Datter. Den unge Dame, en femtenaarig, tæt, typisk Eskimopige, havde første Gang sét Dagens Lys paa en Isflage i tyve Graders Kulde. Dette var gaaet saaledes til: En Decemberdag var hendes Forældre gaaet ud paa Isen for at fiske, medens de opholdt sig her, blæste det op, Isen gik i Drift og forhindrede dem i at komme til Land. Og herude i Dawisstrædet, paa en drivende Isflage, i tyve Graders Kulde, bragte Moderen sit Barn til Verden, og slap godt fra det. Hvor mange mon af hendes europæiske Søstre vilde kunne gøre hende det efter.

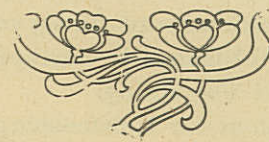
Som Indledning til Opmaaling af Havnen, blev jeg en Aften sendt ind for at maale Vandstanden. Medens jeg sad paa Broen og noterede, kom en ældre Herre i Sælskindsbenklæder, Uniformsjakke og guldtesset Kasket ud til mig:

- Hvad bestiller De der, unge Mand?
- Maaler Vandstand.
- Hvor længe skal De blive ved?
- Jeg bliver løst af i Morgen tidlig.
- Det er en lang Tur.
- Aa, det gaar nok.

Herren gik, men vendte tilbage en halv Time efter fulgt af sin Tjenerinde, som bar en mægtig Mugge Punsch og to Glas. Vi stak paa Varer, passiarede og maalte Vandstand, og saaledes gik et Par Timer. Om Punschen var for stærk, eller jeg for uvant med Pokulering, ved jeg ikke, jeg faldt i Søvn, og vaagnede først en tre—fire Timer senere. Da jeg rædselsslagen saa mig om, rakte Herren mig smilende Ur og Bog:

— Værstod, min Ven; Bogen er til Dato, men det er vist ikke værd, at De fortæller om Bord, at Inspektøren over Nordgrønland har hjulpet Dem med at maale Vandstand.

Fra Godhavn gik Rejsen sydpaa og hjemefter, og som en sidste Mindelse fik vi en vældig Ryger, der tvang os til at ligge underdrejet en Uges Tid; men trods denne barske Afsked var vi næsten alle kede af at skulle forlade det herlige Grønland og dets Beboere.

FORENINGSMEDDELELSER M. M.

Under Medvirkning af Arkitekt E. W. Marston og Grosserer Vald. Schou.

Fra Forfatteren Hr. Kay Larsen har Red. modtaget følgende:

»Redaktionen bedes venligst bringe Hr. Richard Jensen Tak fra andre og mig selv for den morsomme Artikel »Middelhavstogtet«. Vi har haft megen Glæde af den.«

Det har været Redaktionen en Glæde at kunne bringe Hr. Richard Jensens ypperlige Bidrag og den giver ovenstaaende Tilkendegivelse overfor den udmærkede Iagttager og Fortæller sin fulde Tilslutning.

NÆSTVED-KREDSEN

havde den 5. Juli en meget vellykket Udflugt til Femø. Kl. 9 Formiddag samledes godt 100 Damer og Herrer ombord i Dam—Hansens Paketbaad »Hansigne«, hvor Marineforeningen havde overtaget Kommandoen og hejst Splitflaget. I det smukke Vejr sejlede man derefter til Karrebæksminde, hvor Medlemmerne fra Karrebæksminde gik ombord. Saa sejlede man ud over Smaalandshavet, medens der overalt kippedes for Orlogsflaget paa Turen til Femø.

Ved Ankomsten hertil Kl. 1½ spadserede Deltagerne i sluttet Trop til Kroen, hvor der var Dans og anden Underholdning, ligesom man saa sig om paa Øen og frydede sig over det smukke Vejr. Mod Aften gik man ombord og sejlede tilbage til Karrebæksminde, hvor der gjordes et Ophold, før »Hansigne« stod Fjorden ind, og ved 10-Tiden forlod de glade Passagerer Paketten i Næstved Havn efter en god og ufor-glemmelig Tur, der indbragte Foreningens Ledelse mange Lovord.

ODENSE-KREDSEN

afholdt sin aarlige Fisketur Tirsdag den 4. August. Turen har hidtil været afholdt om Søndagen, men i Aar havde Bestyrelsen villet forsøge en Søndag, og Forsøget lykkedes over al Forventning. Kl. 1½ samledes de gamle Marinere ombord i Motorskibet »Kvik II« ved Odense Toldbod, og i det mest henrivende Vejr sejlede vi til Stige, hvor endnu 4 Medlemmer sluttede sig til, og her afholdtes Skibsraad, om man skulde sejle til Hasmark eller Kershavn; den sidste fik flest Stemmer, og Kl. 4 var man naaet Gabet ud, og Pilkningen kunde begynde, men desværre var her saa høj en Sø, at det næsten var umuligt at ligge stille; dog naaede 3 af Deltagerne Fangst, saaledes at denne blev 4 Torsk, inden Kursen sattes mod Korshavn. I Korshavn gik man i Land og lejrede sig paa Strandbredden, hvor der gjordes vældig Indhug i den medbragte Proviant og i Hovmesterens Øl og Snaps. — Lektor Blach tog et Par Knibs af Besætningen under Landgangen og i Land. Kl. 7 begyndte Hjemsejladsen, og Kl. 9 var vi naaet Stige, hvor vi selvfølgelig skulde gæste vor udmærkede Kammerat, Kromand Christensen, der ogsaa havde deltaget i Turen. I den hyggelige Kro tilbragtes 2½ Time med kammeratligt Samvær, og lidt hen paa Hundevagten naaedes Odense; men da var de fleste Deltagere ogsaa trætte oven paa den anstrengende, men i høj Grad vellykkede Udflugt.

C. B.

HIRTSHALS-KREDSEN

afholdt Søndag den 9. August Præmieskydning ved Kroen. Kl. 9 Formiddag blev Flagene hejst. Skydningen begyndte med god Tilslutning, som øgedes op ad Dagen. Kl. 6½ Eftermiddag afsluttedes med følgende Resultat.

- I Hovedskydningen:
1. Pr. Tømrer P. Christensen, Hirtshals, ved eget Skud.
 2. Pr. Fisker Chr. M. Nielsen, Hirtshals, ved eget Skud.
 3. Pr. Maskinmester N. P. Andersen, Hjørring, ved Frmd. Christensen.
 4. Pr. Sgnfd. N. Jensen, Hirtshals, ved eget Skud.
 5. Pr. Murermester Bidstrup, Hjørring, ved Sgnfd. N. Jensen.
 6. Pr. Stade, Kgl. Vejer, Hjørring, ved Chr. M. Nielsen.

7. Pr. Frmd. Christensen, Hirtshals, ved Sgnfd. N. Jensen.
8. Pr. Tømmerhdl. I. P. Andersen, Hirtshals, ved Oskar Nielsen.
9. Pr. Fisker Chr. M. Nielsen, Hirtshals, ved eget Skud.

I Serieskydningen:

1. Pr. Frmd. Christensen, Hirtshals, ved Sgnfd. N. Jensen.
2. Pr. Opsynsmand N. Jensen, Hirtshals, ved eget Skud.
3. Pr. Tømrer P. Christensen, Hirtshals, ved eget Skud.
4. Pr. Partikulier Hejde, Kbhvn., ved Sgnf. N. Jensen.
5. Pr. Vognmand Julius Pedersen, Hjørring, ved eget Skud.

En Tak til alle, der viste Interesse for Skydningen; ad Aare kan vi maaske faa et Skyttelaug.

Holdkapskydningen paa Holmen.

Søndagen den 16. August Kl. 10 samledes Skyttelavene fra Kredsen i Odense, Randers og København til Kapskydning paa Orlogsværftet. Samtidig var Repræsentanter fra de Kredse, som i Fremtiden tænker at danne Skyttelav, indbudt som Gæster. Ialt mødte ca. 80 Kammerater paa Værftsbroen, og kun glade Ansigter straaede hinanden i Møde. Overartillerimester, Løjtnant V. Nielsen, mønstrede sine Gutter paa to Rækker, og inddelte i Roder, hvorefter man, med Flaget i Spidsen, marcherede ind paa Værftet og med afbrudte Roder traadte ind i Kuglegaarden. Her bød Formanden for Skyttelavet, Fabr. M. Hornung, velkommen og udtalte en Tak til Chefen for Flaadestationen, Hr. Admiral Scheel, for Tilladelsen til at afholde Stævnet paa Holmen. Ligeledes bragtes en Tak til Repræsentanterne fra Kredsen i Nakskov, Haslev og Korsør, fordi de var kommet til Stede paa denne Dag, og Formanden haabede, at de vilde arbejde for Skyttesagen ved Hjemkomsten til deres respektive Kredse. Hermed erklærede Formanden det fjerde Skyttestævne for aabnet.

Medens Skydningen foregik i Kuglegaarden under Ledelse af Artillerimester Hjl. Nielsen, samledes Kammeraterne med Oversøinimester P. Rasmussen, Fabrikmester Borrild og Modellør Dørge som Førere og besaa flere gamle kendte Steder, blandt andet Søminestationen og Modellsamlingen.

Kl. 2 mødtes alle til Frokost i Marketenderiet. Efter at Flaget var hejst med sædvanlig Honnør og Kongesangen afsunget, havde man Madro, indtil det første Lodskud blev hevet.

Formanden bragte en Hyldest til »Marineforeningen i Danmark«, hvorpaa Formanden for Københavns Lokalkreds, Gross. V. Schou, takkede.

Formanden for Haslev Kredsen, Skorstensfejermester Rasmussen, samt Formanden for Nakskov Kredsen, Lokomotivfører Nielsen, udtalte begge en Tak til Bestyrelsen for Lavet for Indbydelsen til Stævnet og lovede at arbejde for Oprettelsen af Skyttelav i deres respektive Kredse.

Ved Kaffen oplæste Bankkasserer C. Nath Resultatet af Skydningen, der viste, at Odense Kredsen havde sejret med 207 Points, København Kredsen opnaaede 203 Points, Randers Kredsen 190 Points. Pokalen, som var skænket af Odense Kredsen, overrakte den vindende Kreds af Hr. Nath. Denne Pokal, tegnet af Ubbe, Odense, med Inskription paa Foden, var meget smukt udført og vandrede saaledes tilbage over Storebælt.

Formanden for Odense Kredsen Skyttelav, Overgaard-Nielsen, takkede paa Kredsen Vegne og lovede at værne om den.

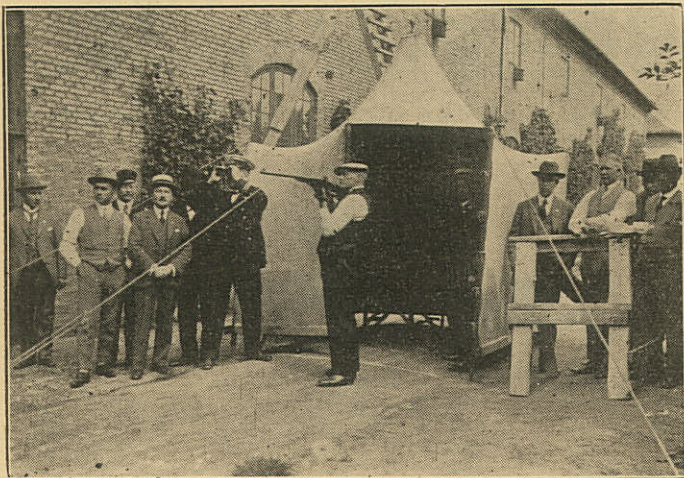
Formanden for Randers Kredsen Skyttelav, Preben-Hansen, overrakte Københavns Kredsen Skyttelav en meget smukt udført Stander med Lavets Mærke indgraveret i Foden, hvorpaa Hornung takkede for den smukke Tanke og ønskede et »Paa Gensyn« næste Aar i Randers.

En til Dagen forfattet Sang af Direktør Burchardt, gjorde stor Lykke. Arkitekt E. Marston udbragte en Skaal for den danske Marine og udtalte samtidig en Tak til de mødte Repræsentanter for Flaaden for deres Førerskab paa denne Dag.

Efter at flere Kammerater havde haft Ordet, og Kaffen var drukket, haledes Flaget ned, og man fortrak ud i det Frie. Under Overartillerimesterens Førerskab gik Kammeraterne

tilbage til Arsenalet, hvor de blev forevist alt, hvad Museet rummer af minderige Skatte indenfor sine Mure.

Besøget paa Holmen afsluttedes Kl. 4, og efter at man havde bragt Løjtnant Nielsen en Tak for i Dag, forlod alle Kammeraterne det gamle Værft efter at have tilbragt en i alle Maader vellykket Dag.

Om Aftenen havde Skyttelavet indbudt alle Provinskammeraterne til en lille Fest i Tivoli. Denne forløb paa en ganske fortræffelig Maade, og da Fyrværkeriet var afbrændt, skiltes man og haabede paa at mødes med endnu flere Kredse til næste Aar i Randers.

Til samtlige Deltagere i Skyttestævnet bringes »en Tak for sidst«.

M. Hornung.

HASLEV-KREDSSEN

har afholdt Flagindvielse. Blandt Gæsterne var flere Veteraner, og som Repræsentant for Marineforeningens Hovedbestyrelse var mødt Bankkasserer Nath.

Efter at Formanden havde budt velkommen, overrakte dennes Frue et af Kredens Damer skænket Flag, som derefter blev hejst paa Orlogsmanér; man sang Axel Juels »Flag-sang«, hvorefter Bankkasserer Nath holdt en smuk Tale for Flaget.

Efter Talerne takkede Formanden for det smukke Flag, som derefter blev indviet, idet det blev kippet 3 Gange.

1. Gang for Konge og Fædreland ved Bankkasserer Nath.
2. Gang for den danske Flaade ved Kaptajn Hald, 3. Gang for Marineforeningen ved Blikkenslagerm. Henriksen.

Den smukke og stemningsfulde Højtidelighed var derefter til Ende, og man samledes om Kaffebordene, hvor Taler og Sang vexlede.

Senere samledes man i de smukt illuminerede Have. Det var fra først til sidst en ægte Marineaften, en Aften, der varselede godt for den udmærkede ledede Forenings Fremtid.

Kommende Møder:

København-Kredsens Skyttelav: 13. September: Præmie- og Sommerfugleskydning paa Carlsberg-Pavillonen, Strandvej 20. Skydningen begynder Kl. 10. Frokost Kl. 12 (Bøf, Ost, Øl og Kaffe). Anmeldelse om Deltagelse maa ske til Bestyrelsen inden den 11.

Hirtshals-Kredsen: 26. September fejres ved Møde med Damer Hans Majestæt Kongens Fødselsdag. Nærmere Bekendtgørelse ved Kort.

FREDERIKSHAVN-KREDSSEN.

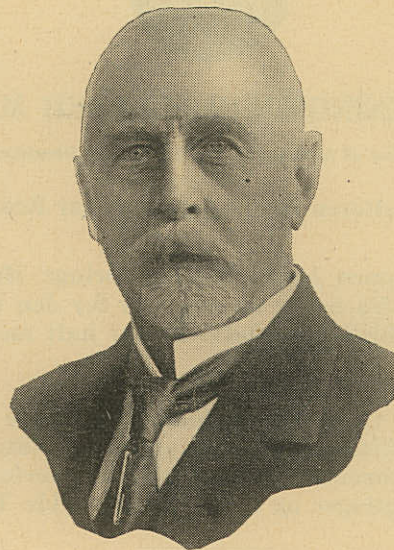
Dødsfald.

Mandag den 3. August afgik Konsul Ernst Jacobsen ved Døden. — Som Søn af en gammel Søofficer, Kommandør V. Jacobsen, stod Afdødes Hu til Søn, og han blev allerede som ung Skibsfører i D. F. D. S., indtil han i Aaret 1894 blev ansat som Selskabets Expeditør.

I de mange Aar, som siden er forløbet, er Konsul Jacobsens Navn gennem hans Manddoms Gerning blevet kendt og

hædret i og udenfor Frederikshavn, hvilket kan fastslås af de mange Tillids- og Æreshverv, Afdøde besad.

Hans store Interesse for Byen og Søens Mænd er velkendt.

Da Tanken om at starte en Marineforening her i Byen fremkom, var Konsul Jacobsen selvskreven til at være blandt Starterne, og han modtog Valget som Formand at føre Foreningen fremad gennem de første vanskelige Aar. — I Marineforeningen vil hans Navn mindes med Ære; hans Villie og Evne til at handle korrekt var velkendt i Bestyrelsen og blandt Medlemmerne, og Konsul Jacobsen havde Evnen til paa smukkeste Maade at repræsentere Foreningen, hædre Flaget samt hævde den bedste Tone indenfor Marineforeningen.

Under megen Deltagelse fra By og Land fandt Jordfæstelsen Sted. Et Utal af Kranse var henlagt ved Kisten, der var omsvøbt med Dannebrog som et synligt Vidnesbyrd om, at Afdøde var en af Danmarks gode Sønner.

I det store Følge var Viceadmiral Konow tilstede, foruden en lang Række af Landets og Byens Embedsmænd.

Marineforeningens Flag vajede ved Graven som sidste Tak og Hæder til vor gamle Formand, hvis Minde vil blive mindet i taknemmelig Erindring.

HORSENS-KREDSSEN

Dødsfald.

Atter har Døden gjort sin Høst mellem vore gamle Veteraner og Æresmedlemmer.

Slagtermester Rasmus Jensen, Veteran fra 1864, og Æresmedlem af vor Forening, er efter længere Tids Sygdom afgaaet ved Døden.

Marineforeningens Medlemmer bar ham ud af Kirken og til Graven, hvor der kippedes med Flaget til Ære for den gamle Hædersmand. Rasmus Jensen havde stor Interesse for Marineforeningen, og saa længe Helbredet tillod det, havde vi Fornøjelsen at se ham ved vore Sammenkomster, hvor vi nu maa savne hans stoute Skikkelse.

— Cigarmager Nøddelund, Dmd., Veteran fra 1864 og Æresmedlem af vor Forening er ogsaa afgaaet ved Døden.

Nøddelund var med i Slaget ved Helgoland, og Sømand af den gode gamle Skikkelse, altid en glad Sjæl med et glimrende Humør, skønt han kunde kaldes en prøvet Mand, idet hans ene Ben blev skudt af ved Helgoland.

Dannebrogskorset fik han kort Tid efter Helgolandslaget, og han bar det med Ære for de Fortjenester, som han ydede Fædrelandet ved Helgoland. Mange gamle Marinere, som deltog i 55 Aars Festen for Helgolandsslaget, som afholdtes i Horsens og paa Fregatten »Jylland«, vil sikkert kunde erindre at da Festtoget med Faner passerede Søndergade i Horsens, blev der gjort holdt og hilst paa den gamle Nøddelund, som var blevet bragt til Læge Lauritsen, hvor han fra et Vindue hilste paa Kammeraterne. — Om Aftenen til Festen i Haandværkerforeningen, blev gamle Nøddelund af Kammerater baaret ind i Festlokalerne, da Benene svigtede, og han deltog med sit gode Humør i Festen, som han gjorde sit til, blev saa vellykket.

Marineforeningens Medlemmer var mødt talrigt frem til Begravelsen. Gamle Marinere bar ham til Graven, hvor der blev kippet med Flaget for den gamle Kammerat og Æresmedlem.

Ære være deres Minde!

»SHANGHAIED«

Det var paa Dagvagten — en meget tidlig Morgen, hvor det var Havvejr — jeg var lige tørnet ud og krøben i Ondtvejrstøjet, hvad der ikke kan siges at være nogen egentlig festlig Ouverture til en ny og uprøvet Dag. — Oliefrakken slaskede om Træskostøvlerne, mens jeg balancerede henover det duvende Dæk som en Nattevandrere efter en høj og fugtig Fest — en Sø brød ind over luv Lønning med et Bump, saa det dirrede i hele Kassen — som en forarskaad Elv ved Tøbrudstider fossede det vilde Hav agterefter gennem Gangene for tilsidst at blive ædt af de slubrende Spygatter og klaprende Lænseporte.

Det var en rigtig kedelig Morgen.

Føj — for et Vejr det var — buldrende mørkt; det eneste hvide i alt det sorte var Bølgebrækket og det flimrende Brus, naar Boven bankede ned i Søerne, saa det stod som hvide Kaskader op over Bakken, og Skvættet piskede paa Styrehusets Ruder, saa at man af gammel Vane trak Næsen til sig hurtigst muligt.

Peter Langfart stod til Rors. Peter var »deep-water-sailor«. Han var født etsteds langs Jyllands tunge Vestkyst — han var flasket op med Saltvand og havde levet Størstedelen af sine treogtyve Somre paa Farten. Han var Sømand helt igennem — med Sømands store Dyder og ligesaa store Lyder — han var en prægtig Fyr, som han stod der og styrede »Fyllac gennem Islands buldrende Nat.

Han tørrede Næsen i Haandens farvestraalende Tatoveringer og kiggede lidt stjaalent hen paa mig for at se, om der ikke skulde være en lille Tjans for lidt Morgensnak. Det er jo ikke hver Morgen at Menneskenes Børn er oplagt til at kvadre, men paa denne bestemte Dag syntes der at være en svag Mulighed at arbejde videre paa, saa Peter rømmede sig lidt — gav Rattet et Par Knager:

»Den er skrap til Morgen,« mente han og fortsatte hurtigt som for at kundgøre, at han nok kunde lide at fortælle lidt i Dag:

»Det er næsten værre end dengang, jeg var paa Hvalfangst.«

Og saa vidste jeg, at jeg var leveret — der fandtes ikke det Menneske i alle Jordens Riger og Lande, der kunde standse Peter, naar han vilde fortælle — ikke engang »Fedtbugen«, der plejede at smile højt, naar Peter begyndte paa den kendte Sang om Sømanden og hans Brud, der havde 38 Vers — Sangen altsaa, ikke Bruden.

»Jo — ser De — Hr. Løjtnant, det var dengang jeg sejlede med en tremastet Skonnert, der hed »Familiens Eje« — dernede fra Marstal. Det var ovre paa Vestkysten — vi gik som Regel fra Antofagasta op til San Francisco — det var saamænd en rigtig rar Fart, og vi havde det ogsaa rigtig godt ombord; men saa en Dag, da vi laa i Frisco, gik jeg i Land for at se lidt paa Stadsen og faa lidt Grin ud af det, men det skulde jeg nu aldrig have gjort, for inde paa en rigtig pæn og hyggelig Bar, hvor der var et flot lille rødhaaret Stykke Pigebarn, der serverede, saa jeg havde været derinde nogle Gange, traf jeg en Dag en fed Svensker med Slipsnaal og Lufferne fulde af Diamanter og andet Ragelse, og vi kom i Snak over en »drink« eller maaske et Par Stykker, og det endte jo med, at den rare Fyr drak mig saa fuld, saa at jeg tilsidst ikke rigtig vidste, hvor gammel jeg i Mellemtiden var blevet.

Det var en køn Redelighed, og da jeg igen kunde tale mit Modersmaal, var jeg blevet shanghaiet ombord i et Amerikanerfartøj, der skulde paa Hvalfangst oppe Nordpaa. Jeg lavede naturligvis Spektakel, men de grinte bare og kom frem med et Stykke Papir, hvor der stod malet, at jeg havde taget Hyre ombord i Prammen for fire Aar paa Procenter, men det Navn, der stod under, havde jeg nu aldrig skrevet.

Vi var en Hoben Folk der ombord — Negre, Dagoer, nogle Yankeer og saa mig — og altid Ballade med saadan et Skrabensammen; men af Sted kom vi jo en Dag op langs Kysten til Behringshavet, hvor der var fuldt op af Hvaler. Det er jo saadan, at paa ét ganske bestemt Tidspunkt af Aaret, kommer disse her Kæmpeskildmyldrende frem for en

ti Ugers Tid og saa gaar de væk igen — de skal altsaa ikke være til at finde igen paa hele den velsignede Jord med nærmeste Omegn — man mener, at de ligger og dokker den af nede paa Bunden.

Men hvad ved jeg om det.

Naa — men i de ti Uger er der ogsaa Gang i den, Hr. Løjtnant. Dag ud og Dag ind — og det er Pokkers lange Dage, de holder oppe paa de høje Breddegrader — sidder man i Fartøjerne — fire Mand ved Aarene og to ved Harpunerne og allesammen sidder vi og lurer, til der kommer en Hvalfisk sejlede — ganske stille og tilforladeligt padler man nærmere og nærmere, indtil man er saa nær, at man kan plante begge Harpunerne i Flæsket paa ham. Det irriterer ham naturligvis at blive prikket i Nakken, og saa kommer der Fart i Kolossen. Hundrede Favne dykker Bæstet ned saa nurtigt, at Ild og Røg staar ud af Linen, naar den løber ud af den Ballie, den har været skudt op i. Et Øjeblik efter — man faar lige Tid til at vende Skraaen en Gang — er han oppe igen og puster Vand og Blod fra sig gennem Næseboret i en bred Stribe, der minder om et rigtigt Springvand — og af Sted gaar det med en tyve Mils Fart eller deromkring, saa at Baaden stikker Snuden lige op gennem Himlens Skyer. Omtrent da.

Man skal helst ikke være for nervøs paa saadan en Tur, især ikke, hvis der er lidt Is i Nærheden og det er der jo tit deroppe. Saa skulde De bare se ham — den Lappedykker — ind under den for at faa pisket de generende Merlespir ud af Spækket — de kilder nam, kan jeg tænke mig — men saa gælder det om at faa kappet Linerne lidt kvikt, for ellers har man set Pigerne i Risiko for sidste Gang.

Saadan gik det engang et af vores Fartøjer — vi saa aldrig en Splint til det og Folkene mere — fandt bare en Hue og den fik jeg. Jeg har den endnu — forresten — derhjemme mellem mit civile Kluns.

I hele to Aar holdt jeg den gaende over den Bov.

Ti Uger stangede vi Hvalfisk, og Resten af Tiden solgte vi Spiritus til Indianermændene langs Kanadas Kyst. Man maa ganske vist ikke sælge det til de Driverter, men vi lagde bare et kønt lille Lag Kul over Whiskydunkene, naar Toldmændene kom ombord for at snuse, og saa skar den jo flot som en skikkelig Kulstæber. Skipperen var voldsomt durkdreven til at faa dem til ikke at se noget — og naar vi saa kom op til en lille rar out-of-the-way Ankerplads, som vi havde fundet os, skrabede vi det sorte Svineri til Side og solgte Sprutten for Pelsværk.

Det var en fin Forretning — for Skipperen altsaa. Jeg og de andre vi havde bare Slidet og det blev man jo ked af saadan for længere Tid, og jeg gik rundt og lurede paa en Tjans til at gaa i Land — og den kom ogsaa en Dag oppe ved Seattle, hvor Havnevæsnets lille nymalede Dampbarkas kom langs Siden kort efter at vi var naaet ind i Havnen og havde faaet dryppet Krogen.

Jeg stod henne midtskibs og kiggede paa Kammeraten, der laa og oste dernede og sagde nok saa pænt »Da Mand« til en bredbovet Mand, der stod og holdt fast i Rorpinden, og De kan tro, at der var en, der blev glad, da ham, Fyren dernede i det pæne Tøj, viste sig at være en ligesaa god dansk Mand som en selv.

Jeg lagde saa ud og forklarede ham, hvordan Landet laa for mig og den kunde han jo nok lægge sammen, saa den næste Morgen, da han igen kom langs Siden med Karantænelægen dykkede jeg nok saa stille med mit Kluns ned til Landsmanden i Dampbaaden og naaede ind til Bondelandet, hvor Græsset groede og Køerne gik rundt.

Ja, det var en skrap Tid og meget fik man jo ikke ud af de to Aar paa den beslidte Skøjte — et Par Daler var alt, hvad jeg havde, da jeg kom paa Græs i Seattle men saa — — —

»Pas nu paa, Peter! Nu har vi snart Søen tværs — Styrbord, saa vi kan faa Næsen op i den igen.«

Ellers var han aldrig blevet færdig med at fortælle.

Kay Jungersen.

Frederikshavns Værft og Flydedok ^{A/S}

Th. Lassen,
Frederikshavn. Tlf. 146.

1ste Kl. Kød- og Flæskeudsalg.
Leverandør til Marinen.

P. Skou & Co.
Skibshandlere.

Frederikshavn. Tlf. 12. Stats 17
Leverandør til Marinen.

C. KLAUSEN, Handelsingartner.
Frugthuset „Flora“.

Søndergade 17, Frederikshavn, Tlf. 511.
Frukt, Kartofler & al Slags Grøntsager.
Alltid leveringsdygtig.
Leverandør til Marinen.

Chr. Lucasen,

Hobro. — Tlf. 225.
Bageri & Conditori.
Leverandør til Marinen.

Fr. Herrig,

Hobro. Tlf. 323 & 460.
1ste Kl. Kød- og Fedevarer-Udsalg.
Leverandør til Marinen.

Jens Jensen,

vis a vis Havnen. Tlf. HOBRO 38.
Skibsprovianteringsforretning.
Leverandør til Marinen.

^{A/S} KULKOMPAGNIET

HAVNEN — THISTED — TLF. 35. STATS. 2.
LEVERANDØR TIL MARINEN

Møller & Hansen,

Lille Torv, Thisted. Tlf. 217.
1ste Kl. Kød- og Fedevarerforretning.
Leverandør til Marinen.

C. P. Odde,

Bageri & Konditori.
Vestergade 32, THISTED,
Tlf. 202.
Leverandør til Marinen.

I. V. Rasmussens Danseskoler.

35. Sæson beg. i Vagtskibet »Sjælland« d. 3. Januar 1890. Lokaler overalt i Byen.

Ring til Vester 3089.

Aage Petersen

Helsingør
Stengade 40 — Telf. 313
Frukt — Grønt — Konserver
Leverandør til Marinen.

Th. E. Nielsen,

Thonbogade, Horsens. Tlf. 601.
Fisk en gros, en detail.
Leverandør til Marinen.
Medlem af Marineforeningen.

Chr. Fischer Christensen,
Havnen 5, Horsens. Tlf. 974.
Wiener & Franskbrødsbageri.
Leverandør til Marinen.

Svend Andersen, Havnen 3,
Jens Andersens Eftf. Horsens. Tlf. 446
Slagter & Fedevarerforretning.
Leverandør til Marinen.

Georg Jensen,

Havnen 5, HORSSENS Tlf. 1125.
KOLONIAL — VIN — DELIKATESSE
Skibsproviantering.
Leverandør til Marinen.

Masnedsunds Fiskesalgforretning,

HAVNEN — TLF. 438.
Alltid leveringsdygtig i Aarstidens
Fiskesorter.
Leverandør til Marinen.

„Torvehallen“

Algade - VORDINGBORG - Tlf. 394.
1. Kl. Kød, Konserver, Ost og
Paalæg. Leverandør til Marinen.

Store Torvs Frugthandel,

THISTED. Tlf. 467 ogsaa privat Tlf.
Alle Aarstidens Frukt og Grøntsager.
Billigste Dagspris.
Leverandør til Marinen.

Vejle & Omegns Andelssvinelagteri,

Vejle. — Tlf. 75 & 76. — 905.
Største Leverandør af Kød- & Fedevarer i Vejle.
Leverandør til Marinen.

GØR DERES INDKØB
HOS DE
AVERTERENDE

IMPORTKOMPAGNIET ^{A/S}

Tlf. 33 & 34, Kalundborg Stats. 13, Telegr.-Adr. Importico.

IMPORT AF KUL, KORN OG FODERSTOFFER, SPC. LANGWITH,
STORE OG NØDEKUL TIL DAMP & HUSHOLDNINGSBRUG -

Leverandør til Marinen.

Niels Wulffs Enkes Eft.

Kalundborg, Tlf. 345.

Skibsproviant og Stores

Leverandør til Marinen.

L. J. Skovbo,

Skibrogade 28, Kalundborg, Telf. 111.

1. Kl. Franskbrød & Wienerbrød

Leverandør til Marinen.

Chr. Norups Kødudsalg,

Skibrogade 45, Kalundborg.

Telf. 141. Privat Telf. 246.

Leverandør til Marinen.

C. A. CHRISTENSEN

HUNDESTED. TLF. 75

BAGERI OG CONDITORI

Leverandør til Marinen.

TH. NIELSEN

Telf. 82 - HUNDESTED - Telf. 82

1. Kl. KØDUDSALG

Leverandør til Marinen.

H. FUNCH

HUNDESTED — TLF. 64

SKIBSPROVIANTERING

Leverandør til Marinen.

W. COOPS,

Havnegade 37 — VEJLE — Telefon 542

Skibsproviantering.

Leverandør til Marinen.

C. Christensen, Holmen 21, Vejle.

— Tlf. 1190. —
Frukt, Grønt, Kartofler.

Leverandør til Marinen.

Vejle Vildt- og Fiskeforretning,

Orla Lehmannsgade. Tlf. 410 & 882

Leverer alt i Fisk Vildt & Fjerkræ.

Leverandør til Marinen.

Carl Laursen, Langelinie 37,
Vejle. Tlf. 1484.

Kød, Flæsk og Paalægsvare
prima Kvaliteter. — Leverandør til Marinen.

Frukt- & Grøntforretningen MELONA

Cl. Nielsen, Nørregade 2.

Tlf. 403. Vejle. Tlf. 403.

Leverandør til Marinen.

Struer Mejeri.

Tlf. 40. — 1. Kl. Produkter.

Leverandør til Marinen.

Jens Jensen, Havnen, Skive
Tlf. 423.

SKIBSPROVIANTERINGSFORRETNING

Leverandør til Marinen.

EINAR ANDERSEN, Slagter

og Fedevarer, Langgade 44, Kerteminde.
Telf. 226. Leverandør til Marinen.

P. RASMUSSEN, Bagermester

Vestergade, Kerteminde. Tlf. 107 & 286
Leverandør til Marinen.

„Fiskesalg“, Kerteminde.

Havnen. Telf. 238. Stat 8.

Fisk en gros & en detail.
Leverandør til Marinen.

Køge Fiskehus,

Nørregade 8, Køge. Telf. 375.

Alle Slags fersk og røget Flsk.

Leverandør til Marinen.

Jul. Th. Petersen

Mønsterbageriet

TORVET 30 — KØGE — Telf. 294.

Leverandør til Marinen.

L. Rathje,

Lemvig. — Tlf. 330 & 109.

1ste Kl. Fødevarer- og

Paalægforretning.

Leverandør til Marinen.

P. Kilsgaard,

Lemvig, Tlf. 20.

1ste Kl. Kødudsalg.

Leverandør til Marinen.

Hans P. Hansen,

Sdr. Havnegade 20, Sønderborg
Telefon 110.

Kolonial - Vin - Deikatesse -
Konserver - Skibsproviantering.
Leverandør til den kongelige danske Marine.

Hermann Franke

Perlegade, Sønderborg. Tlf. 403.

1ste Kl. Kød- & Fedevarerudsalg.

Leverandør til Marinen.

Iwer Hess,

Havnen, SØNDERBORG, Tlf. 458.

Alle Aarstidens Fiskesorter føres.

Røget Fisk & Konserver.

Leverandør til Marinen.

Christiane Friedl,

BLOMSTER & GRØNTHANDEL,

Jernbanegade 10, Sønderborg.
Tlf. 278.

Leverandør til Marinen.

C. Ritzau-Eigaard

Østergade — Struer.

Tlf. 244.

Wiener- & Franskbrødsbageri.

Leverandør til Marinen.

Tegn en Annonce i
„Under Dannebrog“